
PETER S. BEAGLE
CESTA DOMŮ

ARGO

Peter S. Beagle

Cesta domů

PETER S. BEAGLE

CESTA DOMŮ

Dva příběhy ze světa Posledního jednorožce

Přeložil Michael Bronec

Argo

Edici Fantastika řídí Martin Šust.

Czech edition © Argo, 2024
Copyright © 2023 by Peter S. Beagle
Translation © Michael Bronec, 2006, 2024
Cover art © Mikuláš Podprocký, 2024

ISBN 978-80-257-4261-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-4540-3 (e-kniha)

DVĚ SRDCE

Se vzpomínkou na Rebeccu Soyer Beaglovou.
Narodila se 25. prosince 1905 v Borisoglebsku na Ukrajině.
Zemřela 24. června 2006 v Oaklandu v Kalifornii.
Věděla, jak milovat.

Můj bráška Wilfrid pořád říká, že není spravedlivé, že se to všechno stalo mně. Když jsem holka, navíc malá a moc blbá, abych si dokázala sama správně zavázat tkaničky. Ale *já* si myslím, že to správné je. Já myslím, že se všechno odehrálo přesně tak, jak mělo. Teda až na ta smutná místa, a možná i ta.

Jmenuju se Zuza a je mi devět. Za měsíc už to bude deset, právě na výročí gryfova příletu. Podle Wilfrida se to stalo kvůli mně. Že se gryf doslechl, že se narodilo nejošklivější nemluvně na světě, a tak mě přiletěl sníst. Jenže já byla moc ošklivá i pro gryfa. Tak se usadil v Půllese (tak mu říkáme my, ale vlastně se jmenuje Půlnoční les, kvůli té tmě pod stromama) a zůstal tam, aby nám jedl ovce a kozy. Gryfové tohle dělají, když se jim někde zalíbí.

Jenže nikdy nesnědl dítě, až do letoška.

Jen jednou jsem ho viděla – myslím *předtím* –, jak se v noci vznáší nad stromy jako nějaký druhý měsíc. Jenže to nebyl měsíc. Na celém světě v té chvíli nebylo nic než gryf, zlaté peří mu plálo na lvím těle i orlích perutích s velkýma předníma pařátama podobnýma zubům a nestvůrný zoban se na jeho hlavu zdál moc velký. Wilfrid povídá, že jsem pak probulela celé tři dny, ale to kecá, a *rozhodně* jsem se neschovávala ve sklepě, jak tvrdí, prospala jsem dvě

noci ve stodole s naším psem, s Malkou. Protože vím, že ta by mě nedala.

Teda, rodiče by mi samozřejmě taky nenechali ublížit, kdyby tomu mohli nějak zabránit. Jenže Malka je největší a nejdivočejší pes v celé vsi a nebojí se vůbec ničeho. A když si gryf odnesl Jehanu, kovářovu malou dceru, nešlo nevidět, jak je táta vyděšený, zatímco pobíhal sem tam s dalšími chlapy a snažil se rozdělovat hlídky, aby lidi vždycky věděli, že se gryf blíží. Já vím, že se bál kvůli mně a mamce a dělal to všechno, aby nás ochránil, ale já se kvůli tomu necítila o nic víc v bezpečí, zato s Malkou ano.

A stejně nikdo nevěděl, co si počít. Můj táta teda ne, ani nikdo jiný. Bylo dost zlé, že gryf odnášel ovce, protože tady se skoro každý živí prodejem vlny, ovčích sýrů nebo kůží, ale jakmile si brzy zjara odnesl Jehanu, všechno se změnilo. Vyslali jsme ke králi posly – celkem tři – a král s nima pokaždé poslal někoho nazpátek. Poprvé to byl jediný rytíř, jen tak sám. Jmenoval se Lamželezo a dal mi jablko. Odjel se zpěvem do Půllesa, aby si počíhal na gryfa, a už jsme ho neviděli.

Podruhé – to si gryf odnesl Louliho, kluka, co pomáhal u mlynáře – poslal král rytířů hned patero. Jeden z nich se dokázal vrátit, ale umřel, než mohl říct, co se stalo.

Potřetí přijela celá kumpanie. Tak to aspoň říkal táta. Nemám ponětí, kolik vojáků je v takové kumpanii, ale byla jich spousta, na dva dny zaplnili vesnici, všude rozbili stany, ve všech stodolách měli koně a chlubili se v krčmě, jak zatočí s gryfem, aby nám, nuzným sedlákům, pomohli. Měli s sebou i muzikanty a ti jim hráli do kroku, když táhli do Půllesa – to si pamatuju, i to, jak hudba náhle ustala, a zvuky, co se rozezněly poté.

Pak už vesnice žádné posly ke králi nevypravila. Nechtěli jsme, aby dál umírali jeho muži, když to stejně bylo k ničemu. Takže od

té chvíle muselo být každé dítě doma, než slunce zapadlo a gryf procitl. Nesměli jsme si hrát pohromadě, běhat se vzkazy ani pást stáda rodičům, dokonce ani spát u otevřených oken, všechno kvůli gryfovi. Takže mi nezbývalo než číst knížky, co jsem stejně znala zpaměti, a stěžovat si tátovi s mamkou, kteří už byli tak unavení, jak dávali na mě a na Wilfrida pozor, že vůbec neposlouchali. Hlídali i další děti – na střídačku s jinýma rodinama – a naše ovce a kozy, takže byli pořád vyčerpaní a taky vyděšení a skoro pořád jsme měli jeden na druhého zlost. Všichni na tom byli stejně bídně.

A pak gryf odnesl Felicitu.

Felicita neuměla mluvit, ale byla to moje nejlepší kámoška, úplně odmala. Vždycky jsem rozuměla tomu, co chce říct, a ona mě chápala líp než kdo jiný. Hrály jsme různé zvláštní hry, což jsem jinak nikdy s nikým nedělala. Její rodina ji měla za darmožrouta, poněvadž žádný kluk si přece nevezme takhle blbou holku, takže ji většinou nechávali jíst u nás. Wilfrid si napřed dělal legraci z šeplavého kvákání, což byl jediný zvuk, který vydávala, ale když jsem ho praštila kamenem, nechal toho.

Neviděla jsem, jak se to stalo, ale pořád to před sebou vidím v duchu. Ona *věděla*, že nemá chodit ven, ale vždycky byla tak šťastná, když k nám mohla přijít za soumraku. A nikdo u nich doma si nevšiml, že je pryč. Felicity si nikdy nikdo nevšímal.

Den, kdy jsem zjistila, že je Felicita pryč, byl i dnem, kdy jsem sama vyrazila ke králi.

Teda, vlastně se to stalo až v *noci* – protože za světla bych se z našeho domu, natož ze vsi, prostě nedostala. Nevěděla bych, co si počít, fakt, kdyby Strejda Ambrosius nevezl náklad ovčích kůží na trh do Morubran, a to musíte vyrazit dlouho před svítáním, jestli chcete být na místě včas, než otevřou. Strejda Ambrosius je můj nejmilejší strejda, ale stejně jsem věděla, že mu jen tak nemůžu říct,

aby mě vzal ke králi – určitě by hned šel za našima a řekl jim, ať mi dají síru a melasu a ať mě strčí s hořčičnou plackou do postele. Ten dává síru a melasu i *koni*, se vsadím.

Takže jsem té noci šla brzo na kutě a počkala, až všichni usnou. Chtěla jsem nechat na polštáři vzkaz, ale pořád jsem psala lístečky, zase je muchlala a házela do krbu, až jsem se bála, že se někdo probudí nebo že Strejda Ambrosius odjede beze mě. Nakonec jsem jen napsala: *Vrátím se dom brzo*. Nevzala jsem si žádné oblečení ani nic dalšího, jen hrudku sýra, protože král přece musí bydlet někde u Morubran, což je jediné velké město, které jsem kdy viděla. Máma s tátou chrupali ve své jizbě, ale Wilfrid usnul přímo před krbem, kde ho nechali. Když ho takhle probudíte, aby šel do postele, začne se vždycky prát a brečet. Nechápu proč.

Stála jsem tam a hrozně dlouho se na něj koukala. Když Wilfrid spí, nevypadá tak protivně. Mamka přiložila, aby bylo po ránu z čeho rozdělat oheň na upečení chleba, a táta si tu pověsil kalhoty z kožek, aby mu uschly, poněvadž se musel odpoledne brodit do rybníka kačáku pro jehně. Trošku jsem mu je pošoupla, aby se nepřipálily. Natáhla jsem hodiny – tohle měl každou noc dělat Wilfrid, ale pořád na to zapomínal – a v té chvíli mě napadlo, že budou tikat, až se po mně budou ráno všichni shánět, moc vyděšení, aby se nasnídali, a obrátila jsem se ke svému pokoji.

Jenže pak jsem se zas otočila a prolezla oknem v kuchyni, protože přední dveře hrozně vržou. Bála jsem se, že se Malka ve stodole probudí a hned zvětří, že něco chystám, protože Malku bych nikdy neoblafla, ale neprobrala se a já skoro celou dobu zadržovala dech, zatímco jsem běžela k domu Strejdy Ambrosia a škrábala se na jeho povoz s nákladem kůží. Noc byla chladná, ale pod hromadou ovčích kůží bylo horko a páchlo to tam. Neměla jsem co dělat, jen čekat na Strejdu, takže jsem většinou myslela na Felicitu, abych